

„Abszolút szórakoztatónak tartom” - mondja Hámori Ádám, a regisztráció irányítója munkájáról, pedig akkora nyomás uralkodik körülötte, mint egy gázipalackban. Bármilyen gond, baj, probléma akad, mindent neki kell megoldani. Ehhez társul még a fullasztó hőség, a hosszú, kígyózó sor és a rengeteg fáradt, kissé már ideges ember. Persze nincs egyedül. Több száz segítőt is akad. Ötszáz önkéntes, aki vasakat cipel, sátorokat állít, pólókat árul, regisztrál, illetve segít, ahol tud. Ádám pedig rohan, problémákat old meg, improvizál, és a végén minden összeáll, működik és halad.

Hogy jött az, hogy te lettél itt a regisztráció vezetője?

Eddig négy Csillagponton vettem részt. Voltam csapattag, vezető munkatárs és vezető is. Két éve a koordinátori feladatokat töltöttem be, és a vezetésünk úgy gondolta, hogy tapasztalatomnál fogva alkalmas lennék a feladatra.

Élvezed, amit csinálsz?

Abszolút szórakoztatónak tartom. Persze a nagy hajtás alatt nincs is igazán időm gondolkodni ezen. Ilyenkor egy kicsit olyanná válok, mint egy gép. Csak megyek előre érzéketlenül és problémákat oldok meg. Olyan ez, mintha egy bizonyos fajta extázisban végezném a dolgomat.

Mi a motivációd? Mi visz előre, hogy mindezt megcsináld, minden problémát megoldj?

2005 óta fejlesztjük a regisztrációs rendszert. Azóta foglalkozunk azzal, hogy hatékonyabbá, gyorsabbá, jobbá tegyük mind a szoftvert, mind pedig magát a regisztrációs metódust. Nagyon

sokat foglalkoztunk már ezzel, és a folyamat során egyfajta komplex látásmódunk alakult ki a táborral kapcsolatban. A regisztráció során ugyanis szinte mindenhol ott kell, hogy legyünk. A szobabeosztásokban, az étkeztetésben, de még sorolhatnám. Ez pedig olyan többlettudás, amivel csak nagyon kevesen rendelkezünk. Komoly felelősség ez számunkra. Mi ugyanis, ha lehet így mondani: a tábor „nagy öregjei”, átlátunk olyan dolgokat is, amiket egy frissen csatlakozott kolléga esetleg nem tudna. És itt a felelősség, hogy nem adhatjuk olyan kezébe a munkát, aki még ezzel a tudással nem rendelkezik. Természetesen okozatosan vonjuk be az újakat, de amíg nem állnak készen, addig maradunk és csináljuk. Mindez persze nagy teher is, sokan közülünk dolgozó emberek már, ráadásul én még doktorálok is a munkám mellett. Mégsem tehetem meg, hogy itt hagyjam a tábort. Túl sokat jelent mindez számomra.

Mielőtt a következő kérdés elhangozhatott volna, Ádámnak sajnós el kellett rohannia.

*Telefonnal a kezében is még hárman állították meg azon a két méteren, amíg kijutott az épületből. Ahogy Ádám a telefonálás után beviharzott a várakozó emberek közé, ismét rendelkezésünkre állt. **Stresszes a munka, amit végzel?***

Egy idő után már észre sem veszi az ember. Kimerítő, ez igaz, de éppen ezért a regisztráción dolgozó önkénteseinkre nagyon vigyázunk. Az első napi hajtás kivételével, minden nap biztosítunk nekik szabadidőt, pihenési lehetőséget.

Sok előzetes szervezés kellett ahhoz, hogy most itt lehessünk?

Két év. Két teljes év. Ahogy véget ért a 2009-es Csillagpont, azonnal elkezdjük a kiértékelést. Feltártuk a hibáinkat, tanultunk belőlük és az idei tábort már ezeket kijavítva terveztük és szerveztük meg. Lassan állt össze a dolog. Két év nem kevés idő. De most itt vagyunk, dolgozunk és reméljük, hogy mindenki a lehető legjobban fogja érezni magát. Szöveg, fotó: Szűcs Péter